

FELSŐ-ZEMPLEN

TÁRSADALMI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

SZERKESZTŐSÉG: Hova a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő: Török-utca 220 szám.	Kéziratok nem adatnak vissza. Bérmentelen levelek nem fogadtatnak el. — Nyílt-tér soronként 20 kr. — Hirdetések jutányosan számítottak.	ELŐFIZETESI DÍJ: Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 10 kr.	KIADÓHIVATAL: Hova az előfizetések, hirdetési és nyilttéri díjak küldendők: Landesman B. könyvnyomdája.

Demokrácia.

Ne vonjanak vállat a hatalmasok, hogy most olyan sürin pengetjük a társadalmi kérdéseket. A nembánomság, a semmivel nem törődés unja az erkölcsös prédikációt, — elhisszük, — de elfogjuk mondani intéseinket annyiszor, ahányszor kell, hogy megértsék s ha minden egyes szavunkra csak egy-egy ember is akad, a ki megtér, már meg van a jutalmunk, az elégtételünk, a dicsőségünk.

A társadalmi elzülles lejtőjén állítjuk meg az emberiséget, az erős polgári rendet s figyelmeztetjük a közel jövőendő veszedelméire.

Az uralkodó középosztály arisztokrata göggel eltelve fumalgálja az idők nagy mozgalmait. Nézi, de nem látja támadni az új rend százmillió hadseregét s bedugván füleit, azt hiszi, hogy nem is zeng a jövő dala, melyet viszhangoznak a hegyek, völgyek és tengerek.

Ugyanaz a romlás, ugyanaz az erkölcsi téboly, ugyanaz az erőszakos zsarnokság uralkodik, — mint uralkodott, száz évvel ezelőtt, a mikor támadt a harmadik rend, a nagy tömegek, a „polgárok” rendje — az arisztokraciának emelt verpadok körül. És e szimpptomákból önként következik, hogy a támadó rend, az új jelszavak alatt küzdők milliói, el fogják söpörni a polgártársadalmat, százernyi szuronyával és ezernyi ágyujával együtt.

El fogja söpörni, — ha oda engedjük jutni a dolgot.

Ha nem jönnek el az erős, a lánglelkű tanítók, a kik figyelmeztetik a polgártársadalmat igazi kötelességeire, azokra a kötelességekre, a melyeket magára vállalt a nagy francia forradalom idején, hogy a hármass jelszót keresztül viszi a vérkeresztségen s megváltja vele az egész emberiséget.

A szabadság, egyenlőség és testvériségben megfogant és vérről megszentelt demokrácia nem váltotta be ígéreteit.

Ma ismét egyenlő jogokat követelnek a milliók, — mert valljuk meg, nincs egyenlő joguk; ma ismét sötét szellemek kezdik ki a szabadság és testvériség szent jelszavait. A folszabadiott emberiségben új rétegek támadtak, melyek meg megkísértik a régi nótát elfújni a demokrácia szent jelszavainak védelme alatt.

És hatalmas viszhang felel rá a mélységből

a „Marseillaise” dallamára s az ismerőshangot megértik az elnyomottak s egyre erősödik, egyre menydörgőbb lesz a kórus, mely az új tan oltára körül felhangzik

Pedig hogy hívják ezt az új tant? Szociál demokrácia!

Szociáldemokráciának hívják az új hitvallást, hogy megkülönböztessék a demokráciától, mintha léteznék olyan demokrácia is, a mely nem szociális, mintha léteznék olyan polgártársadalom is, mely nem az egész emberiségnek, minden egyes egyéneknek a javát akarná előmozdítani, hanem csak bizonyos kasztok, rétegek érdekeinek hordozója volna.

Ilyen demokrácia nem létezik s ezért nem kell felülni azoknak az üresfejűeknek, akik a szociáldemokráciával valami fenségség különbséget akarnak kreálni a két fogalom között.

Viszont nem kell azt hinni sem, hogy benne élünk az igazi demokráciában. E tekintetben ferde utra lépett a polgári társadalom. Az üresség, a nagyolás, a stréberség, a lakájtempók mindenféle yálfaja járványként pusztít s a tehetségtelenség előre tolakodása lehetetlenné teszi az igazi tehetségeket, a kiknek jobb az izlésük, több az önértékük és finomabbak az érzelmeik, semhogy könyörharcot, tényérnyalással akarnának maguknak szabad utat biztosítani az előrehaladásban.

Valóban jól tenné a polgártársadalom, ha mélyre tekintene jelenének. Jól tenné, ha nemcsak az első sorban tolongó sokaságra vetné futó tekintetét munkája közben, hanem elkalandoznék a társadalom napszámosai körébe is, a hol hamarabb észre veheti a tehetségeket, az erőt, becsületet.

A tátongó gomblyukákat be kell földözni, az érdemkereszttel hivalkodóktól meg kell tagadni a tiszteletet s az őseivel dicsekvő epigont figyelmeztetni kell arra, hogy a családják már csak penész gyümölcsöket teremnek s ma napság minden polgár öse a saját családjának. Az érdemet mérlegelni csak ott kell, ahol valaki kötelességein túl is jót, hasznosat tudott teremteni a köz érdekében.

A polgárságon áll a jövő veszedelmének elhárítása is — s ma inkább mint valaha! Vegyék ki a szédelgők kezéből a társadalmi demokrácia lobogóját, tisztítsák meg jelszavait a hazugságoktól s maguk álljanak a munkás milliók élére, — követelvén számukra emberi szabadságokat.

A törvények nem kooszlopok s nem örökre irvák. Az új idők újításokat kívánnak s mindig jobb, ha nem az erőszaknak enged az emberiség hanem önmaga korrigálja a multak hibáit. A demokráta társadalomnak módjában lesz kidönteni a korhadtt oszlopokat államrendje épületéből s helyére újabbakat, hatalmasabbakat építeni.

A demokrácia újjaszületése lesz a jövő forradalmainak legszebb eredménye. Csak az az óhajandó, hogy ez a megújulás még a forradalmak pusztításait is megelőzze.

A szülők nyári gondja.

Sajnálalak titeket tisztés élethivatásban megöszült apák és anyák, kiknek az élet delelőjén súlyos feladat jutott. Nem faladat, hanem mélyseges gond, mely nem hogy nyugtot nappal, belepja magát északai nyugalmaitokba: ott ül homlokotokon s minél inkább foglalkoztok vele, annál több a tépelődés, a gyötrődés és utonutélén, ha családotok kipróbált tagjaival összetalálkoztok, fölvetitek a kérdést: ugyan miféle pályára kellene adnom a fiamat?

Mert manapság a prókátor nemzetnek is — horrendum dietu — sok az ügyvéd; közismert dolog, hogy az orvosok egymástól nem tudnak megélni; a tanári pálya nehéz és emelkedési létrája nincs arányban sem azon befektetésekkel, a miket a szülők áldoznak, sem azon szellemi fáradságokkal, melyek a pályáért és pályával járnak. — A tisztviselői pálya gyötrelmes és szolgálati pragmatika híjján bizonytalan, a bírói pálya független, de a vele járó fizetés erős önmegtadadásokra kényszerít. Szóval amíg ezen pályák is el vannak özőnlve, nem mondhatók, hogy a pályakeresők eme favoritjai csak a gyönyöröket rejtik magukban.

De többet mondunk.

Mikor az új házassági törvényeket behozták és az országot tíz anyakönyvi kerületre felosztották, beadtak összesen ezerkétszáz kérvényt; mikor egyik táblai elnök öt díjas gyakornoki állásra pályázatot hirdetett, a pályázók száma 76 volt; mikor az aradi törvényszék elnöke egy izben díjnokokat keresett, öt állásra százan felül jelentkeztek; — mikor a budapesti villamos vasut társaságnak kellett egy könyvelő, a protekciós pályázók száma hatvan volt s mikor ugyane vasutnak kellett egy gépészmérnök nem akadt pályázó egy sem.

A budapesti Ganz-társaság ugyanegy időben keresett az irodába két másoló díjnokot és egy szerelőt. Amazoknak ígért 450 frtot, emennek 4000 frtot. Amazokra akadt száz, emezekre egy sem. Ezek mind faktumok.

TÁRCZA.

Borzasztó!

— Mikor a szerkesztő ur szalmaözevgy. —

Nagyon sokféle borzasztóság van a világon; talán e nélkül nem is fordulna földünk a maga tengelyén egyet sem. De valóban kellemetlenül is hangzik ez a kellemetlen szó, mert hiszen min denre lehet alkalmazni. Ha valami kriminális eset adja elő magát, azzal felelünk rá, hogy: „Borzasztó”, ha valakit pl. meglátnak e kis városban — ami persze máshol fel sem tűnik — hogy egy kicseit papramorgós, vagy talán félrelép, azt mondják rá, hogy: „Borzasztó!”

Néha bizony kellemetlen is az a „borzasztó.” Teszem azt, a szerelmi idylketek is hányszor borzasztóvá teszi; — az imádott puha kacsoit szorongatva, kigyult areczal suttógja forró szerelmi ömlengéseit a fiatalember, míg az imádott, kinek szeméi sóváron meregnak a messze kékségbe, önkénytelen sóhajjal az emésztő fájdalom eseteletésére, hogy: „Borzasztó!” — Már kérem szépen, borzasztó ide, borzasztó oda, de magam is csak azt mondom, hogy nem valami kellemes dolog lehet az ilyenkor.

De azért én a sok borzasztóság között mégis csak legborzasztóbbnak képzelem azt, ha a szerkesztő ur — most, hogy „szalmaözevgy”, mindig

„jön-megy” s hírét sem halljuk szerda estig. Ez a borzasztóság okoz nekem legtöbb főfájást.

Hétfőn délután kellene igazság szerint hozzá fogni a lapszedéshez, mert nem gyerekjáték ám az; elküldök a szerkesztő ur lakására, hol most az előttevaló éjjel végemenet szalmaözevgyi grandmuri utókövetkezmenyeit heveri — az ágyban.

Nagyon természetes, a „szurtos” (ez egy műszó a nyomdászvilágban, mely annyit jelent, mintha tanoncz lenne, minthogy rendesen piszkos, maszatos, „disznevett” kaptak) felöltö a szerkesztő urat, kit talán édes álmából zavart fel, haragosan kiáltja rá: „Nincs kézirat!”

Szomoruan ballag vissza a nyomdába, mert hiszen jól tudja, hogy itt is kikap, a miért nem szerzett kéziratot.

Ezzel természetesen nincs befejezve az ügy. A szurtos remegve megy vissza a szerkesztő urhoz, onnét a nyomdába: „Az Istennek se ád kéziratot!” — Na szépen vagyunk, szerda dél és nincs egy falat kézirat sem, vakarom a fejem borzasztóan.

Várok délutánig, úgy gondolva, hogy hadd aludja ki magát a szerkesztő ur és újból küldöm a szurtost, de oh fítum, a szerkesztő urnak se híre, se hamva, szó nélkül „elutazott.”

Nagyon természetes, hogy ezalatt az idő mulik és nincs szerkesztő ur. Mérgemben előveszem a szurtost és jól megrakom, mintha Isten tudja, ő lenne oka mindennek.

Ennek végeztével aztán én vagyok csak az ur, tehetek amit én akarok; de még sem, hazudok, mert nem teszek semmit, ez a legokosabb, no meg a legrosszabb; hiába gondolkozom, hogy kellene most nekem is elutaznom, de fájdalom, az utak végén mindenütt egy ijeszto rém van s a legokosabb, a mit tehetek az, hogy maradok és hallgatok.

E közben aztán végre jön a szerkesztő ur, persze mosolyog, no mert a lap el van késve s hiszi, hogy ez a mosoly cioslatja azt a másfél napos felhőt. Aztán körül cizogtat, csak ugy szóval, hogy csak siessünk, inkább „durschlussoljunk” (ez egy olyan mumus, melylyel a közönséget szoktuk megesálni a mikor elkészünk; ezzel tesszük a szedést ritkává, elég lelkiismerettel, no mert megvagyok gyöződvé, hogy kevesen olvassák lapunkat, kivéve, ha olyas jó falat van benne, a mire aztán Szladek bácsi is rámondja: hogy „Ez aztán az ember, ejnye de jó odavág!” vagy a hogy Buzinkay bácsi mondja: Pedzi má!” — No, de azért erre a tágításra a szerkesztő ur haragszik legjobban. De mert tudja, hogy ezzel helyre van útve a dolog, megadja magát az elkerülhetetlen sorsnak.

A lap elkészül és milyen borzasztóság! — kezdetét veszi a hadd el hadd; a szerkesztő ur rám zudítja a hideg vizet, hogy milyen üres a lap, én vagyok az oka mindennek, mire aztán én szomoruan dudolom:

Mi következnek mindezekből?
Az, hogy minden vonalon beállott a tulpro-
lukezió, egyedül a technikus pálya az, melyen az
anyag boldogulásnak nagy tere van.

Azok a szülők, kiknek módjuk van gyer-
mekeikkel a műgyetemet végeztetni, azok lehet-
nek mérnökök, lehetnek gépészmérnökök, lehet-
nek nagy vállalkozók a technika nagy birodal-
mában.

De a közbeeső technikai pályák is az anyagi
boldogulás anyai útját nyitják meg. Épen a nap-
okban kaptuk kezünkbe a bpesti m. kir. állami
ipariskola Értesítőjét. Ebben az értesítőben rész-
letesen, névszerint is ki van tüntetve, hogy az
intézetben sikerrel végzett ifjak különböző gyi-
rakban, nagy ipar műhelyekben már mind találta
jó javadalmazási alkalmazást.

Egy telefon berendező gépész nem cserél a
rendezett tanácsos város polgármesterének jövedel-
mével. A szemünk, szánk eláll, mikor halljuk,
hogy gépgyárakban micsoda fizetése van egy
munkavezetőnek, egy szerelőnek, egy rajzolóknak.

Ami urhatnám középosztályunknak beszélhe-
tünk azonban a technikus pályáról, az ipari ké-
szültséget követő nagy sikerekről.

Eszejárása, életmódja, diszciplínái, előítéletei
a legerélyesebben tiltakoznak, hogy a hivatalnok
gyereke iparos legyen.

A magyar sajtó így nyaratszaka, majdnem
olyan időbeli pontossággal, mint ahogy ama bizo-
nyos adriai czápa megjelenik, — ellámentál, elke-
sereng azon, hogy az annyira demokratikus magyar
ember mikor rázza le magáról az előítélet bilin-
csseit?

Nó ugyan beszélhet annak!
Epp a napokban hallottam, hogy egy tiszt-
sége mellett 20 ezer frjtja van, megkérte egy jobb-
módu iparos leányt, de korántsem oly vagyonut,
mint ő maga. A leány határozott nem-et mondott
és hozzátartozó egy városházi irnokhoz, aki soha
többre nem viszi, mert nincs kvalifikációja hozzá.

Hja, de az írnek — az ur.
Ha már az iparos ilyen előítélettel van sza-
turálva, akkor, az ördögbe is, minek outjuk mi
oly nagy iparkodással az iparospálya elismerteté-
sért a szavakat? Nincsen annak semmi értelme
és fogana.

A kézműves pálya iránti mélységes megve-
tése van nálunk berendezve a társadalom, ezen
egyelőre nem segíthetünk.

Es csak az a szomorú, hogy éppen ez elő-
ítélet miatt iparosságunk értelmi növéja sem emel-
kedhetik; teljesen azok özőnik el, akik apáiktól
tőlkéhez sohasem jutnak s a kik iskolai mívelés
nélkül a jobbára műveletlen, sokszor trágár műhely
levegőjében vannak odadobva a jellem kialakulása
idején az erkölcsi elzüllesnek.

Mindezek megmondolva is nem tagadhatjuk,
hogy azért, ha nagy általánosságban így is van,
de mindenesetre vannak tiszteletré méltó kivéte-
lek. Tisztességes műhelyek, melyeknek gazdáji ga-
rantírozják, hogy sem a kezükre adott gyermek
lakke nem durvál el, sem pedig szakbeli tudás nél-
kül ki nem eresztik a gyermekeket; ezeket óvatosan
válogassátok meg gyermekeikért aggódó szülők,
ha pedig a szakbeli tudás megvan, gondolatok a
továbbképzésre: a technológiai iskolára.

Ez a pálya, amelyen lehet boldogulni; ezé
a jövő.

Levél a szerkesztőhöz.
Igen tisztelt Szerkesztő ur!
Egy vidéki lap ha megírja, hogy ne csak azon városházi irnokhoz, aki soha többre nem viszi, mert nincs kvalifikációja hozzá.

„Nem vagyok én, az Szerkesztő ur okosabb, mint a semminek, Mondja aztán, mindennek.”

„Mondja aztán, mindennek.”
valaki rá, hogy ez nem bor-

No meg b... a valami olyas is közölve lesz, a mi a szolgáló „kisasszonyoknak” — mert ezeket is meg kell tisztelni, nehogy az utcán csupa mérő szerzetből nyakon legyintsék az embert egy-egy kupa vízzel — nem tetszik, valami pletykafélt, apának is kevésbé mulik, hogy nem én vagyok az oka. Elöttem nem beszélnek semmit, félnek, hogy kiteszem az újságba. Persze nem gondolják azt meg, hogy én az újságírástól annyira vagyok, mint Makó Jeruzsálemétől.

Nem volna esoda, ha már meg is szoktem volna, de ezt már még sem teszem, mert hisz mi lenne akkor azzal a sok árva — hitelezővel?!

Már kérem szépen, ennél borzasztóbb borzasztóságot ne kívánjon magának senki, de én se kérek belőle, hanem a helyett azért könyörgöm az Istenhez, hogy a szerkesztő ur felesége minél hamarabb jöjjön haza, hogy a boldog „szalmaövegyesség” befejeztessék. De ha ekkor meg az jut eszembe, hogy nem régen utazott el, ismét csak az tör ki belőlem, hogy ez mégis csak borzasztóság.

Lándai.

Fürdői levél.
Szaranyik, a fürdő 1897. aug. 15.
Tekintetes Szerkesztő ur!

Elterve a sablonszerű szövegek kásától, leveletem nem a közönség szórakoztatásának céljából, hanem ennél magasabb intenciók által vezényeltetve,

nik, rendszerint már a címét is úgy választja meg, hogy az magába foglalja az egész környéket, mintegy kifejezésül annak, hogy az illető környék érdekeit óhajtja szolgálni. Sajnos aztán, hogy ez legtöbbnyire csak óhaj marad, mert vagy a lap nem bírja felköltetni a környék érdeklődését vagy pedig annak közönsége nem érdeklődik a lap iránt és így hivatását be sem tölteti.

A mi lapunknak, a „Felső Zemplén”-nek is olyan a czíme, mely pláne nemcsak egy környékre, de vármegyénk egy egész részére vonatkozik és annak hű szócsöve óhajt lenni. Hogy pedig meny-nyire felel meg nemcsak hivatásának, mutatja az, hogy rövid egy évi fennállása alatt sikerült csakugyan az egész megye rokonszenvével megszerezni, érdeklődik iránta mindenki és mintegy nélkülözhetlenné vált. Ez pedig t. szerkesztő ur, kizárólag az ön érdeme, a ki ritka tapintattal halad az igazi aranyközéputon és minden egyes alkalommal teljes hivatottsággal és mindenki óstatlan megelégedésére intézi el a felmerült kérdéseket, illetve adja közre a történeteket, a legnagyobb készséggel nyit teret minden olyan közleménynek, mely érdekeinkre vonatkozik, szóval hű kifejezője érzelmeinknek.

Ennek tulajdonítható az, hogy igen gyakran keresi fel a közönség a „F. Z.”-t és ennek révén tudomást szerzik arról, hogy mi történik itt vagy ott. — Miután tehát ez így van, természetesen, hogy mi is a magunkénak valljuk a lapot és ha valami nehezebbesítünk esik, jogunk van ahhoz, hogy hasábjain felszólaljunk.

A mint tudva van, a lasztoméri iskolák jávárya nyári mulatság rendeztetett a hó 15-én az úgynevezett „Szátrázs” erdőben. A mulatság tudatát meghívók kellő időben ki lettek boesájtva, ezenkívül a lap mult száma is említést tett arról, és így nem állíthatja senki, hogy megfelelő módon ne lett volna közhírré téve.

Eltekintve a jótékonyezéltől, már csak azért is reméljük, mi több, joggal elvártuk volna a nagymihályi publikumtól, hogy ezen a mulatságon részt vesz, mert hiszen csak kötelességet teljesítettek volna kijövetellel; de ugy látszik, hogy Nagy-Mihályon a kötelességtudást csak olyan dolgoknak ismerik, hogy azt nekünk, környékbelieknek kell folytatni velük szemben érvényesíteni, azaz úgy gondolkoznak, hogy mi tartjuk szerencsésnek, ha ők meghívják egy általuk rendezendő mulatságra, ők meg csak nem sülyedhetnek le ar anyira, hogy ha mi rendezünk egy kis összejövetelt, hogy arra kijöjjenek.

Igy tett a nagymihályi publikum — tisztelet a nagyon esekély kivételnek — a vá sárnapi mulatsággal is; a helyett, hogy kijötték volna hozzá, hol igaz vendégszeretettel és őszinteséggel — ilyenmel pedig nem mindegy, hogy az őszinteséggel — fogadtuk volna, esinélkül itt díszkedhet egy kontra-kirándulás, hol a g attól sem kellett zsolódiik egy tisztes és szükséges pörög ruhájához. Szerintünk, még b a előbb határ ozták volna is el a kijötkör — pedig ez ur m áll — mint a lasztoméri az e vezélu nyári társulatság megtartását, még le setben is erkölcsi kötelessége lett volna arról mondani, illetve néhány napra későbbre halasz-
tani, de nem történt. Hiszen a nagymihályiak legjobban tudják, hogy milyen díszes társadalmi állapotok uralkodnak ott, hát minek még azzal is elmérgesíteni a helyzetet, hogy a környékbeli intelligenciától, mely mindenkor megjelenhet ott, a hol a nagymihályi, elidegenítik.

De hogy a gondolja senki, mintha talán kizárólag azért szólalunk fel, mert bánt a nagymihályiak tüntetése, szükségesnek tartjuk megemlíteni, hogy főzetünk leginkább az volt, miszerint tudomásra hozzuk, hogy ha eddig ismertük kötelességünket, biztosítjuk, hogy ezután még inkább fogjuk azt ismerni és majd mi is távol maradunk azokról a nagymihályi mulatságokról, melyekre ugy látszik csak azért hívnak, hogy nagy legyen a szám és bevétel.

Az igen tisztelt szerkesztő urnak pedig maradunk továbbra is őszinte tisztelettel

Több környékbeli.

Jólehet nem értünk min'lenben egyet a fenti levél iróival, mégis kötelességünknek ismertük annak közlését, ne hogy részre-ajlósággal vádoltassunk. Hogy a társadalmi viszonyok igen sok javitani való lenne, az igaz, csak hogy az is igaz, hogy annak feszegetése nem tartozott volna a levél keretébe és még kevésbé lett volna szabad oly nagyon érzékenykedni, mert hiszen végre is oda megy mulatni mindenki, a ho va akar. A mi pedig a kötelességet illeti, arról legjobb hallgatni mindnyájunk érdekében.

Szerk.

Fürdői levél.
Szaranyik, a fürdő 1897. aug. 15.
Tekintetes Szerkesztő ur!

Elterve a sablonszerű szövegek kásától, leveletem nem a közönség szórakoztatásának céljából, hanem ennél magasabb intenciók által vezényeltetve,

a szenvedő emberiség érdekében intézem a t. szerkesztőség útján a lapok t. olvasóihoz, s meggyőződésem szerint azon jó szolgálat reményében teszem ezt, hogy az által segédkezet nyújtsak azok meggyőzőhatóságához, akik igazán szenvednek.

Kijelentem egyuttal, hogy el vagyok készülve arra is, hogy azok, akik hírnevesebb fürdőinkben inkább szórakozást, mint igazi gyógyulást keresnek, kiesülölőleg, fitymálva fogják leveletem olvasni, de az nekem mindegy, mert nyugodt vagyok afelől, hogy tollamat nem a pusztá hiúság, hanem tapasztalataim s az ennek során elért fényes eredmény adta kezembe.

A szaranyiki fürdő vidékén általában előnyösen ismert, ugyannyira, hogy azok, akik tudomást vettek e csodaszámba menő fürdőről, nem kések azt felkeresni, mert tudják mindannyian, hogy esakis itt állíthatják helyre ismét elvesztett egészségiüket.

En ezuttal a vármegyénk távolabb eső részeiben lakók közül azok figyelmét akarom a gyógyfürdő felé terelni, akik csúsz, reuma, avagy közvényben szenvednek, különösen teszem ezt leginkább azok értekezésében, akiknek nincs módjukban a pazar fényvel berendezett s ennek következtében drága fürdők látogatása. Néhány évvel ezelőtt még elhagyott: fürdő volt ez, de főtisztelendő Szentor Ágoston rónt, kath. lelkész ur, aki a fürdő tulajdonosa, nem kimélve anyagi áldozatokat, megtett minden lehetőt arra nézve, hogy a fürdő a mai kor kívánalmának megfelelőleg átalakíttassék és noha vagyonára ki tetem részét a fürdő renoválásába fektette, a m nyereségkedés szempontjából tette ezt, hanem az ért, hogy a jümt igazi lelkipásztor, segítsen a szenvedő emberi légen.

En magam is sokat szenvedtem lábaimmal, s most már alig 8 napra itt időzök után, annyira érzem a teljes javulást, hogy a jümti Szent István királyi nagyszabású mulatságon — melyet a vidék intelligens tája rendez — nemcsak hogy részt vehetek, de társalozhatok is. (Ez már a társalozás.) Ami a mostani vendégeket illeti, azok leginkább a közeli vidékekről valók, de vannak Budapestből, Kassáról, Eperjesről, S. A. Ujhegyből és Bélyből is, akik mindannyian ma már csaknem egészen vis szanytertek egészségüket.

A konyha meg yáros, és igazi izletes ételek készülnek asztalainkra, ami a vezetőség érdeme.

Asvány: és forrásvízben a fürdő dugszagad, ugyannyira, hogy mindenki felleli a kedvére való vizet.

A fürdőigazgatóság gondoskodott a vendégek szórakoztatásáról is, emellett kisebb-nagyobb kirándulások is napirenden vannak.

A fürdővendégek kényelmére a postahivatal a lakosztályban van.

Ma Szatropkó és vidékéről van tervbe véve egy nagyobb kirándulás, ami ha megvalósul, kilátásunk van egy igen kedélyes mulatságra.

Ezzel levelem bezárok, máradok a tek. szerkesztő urnak igaz híve

Felső-Zemplén.

Vegyes hírek.

— A lasztoméri nyári mulatság. Varsárnap ment végbe a kellemes „Szátrázs” erdőben a lasztomériak által rendezett nyári mulatság, mely kitünően sikerült. Már korá delután érkeztek mindenfelől a fogatok és hozták a vidék legszebb lányait és asszonyait, úgy hogy delután 4—5 óra között olyan gyönyörű társaság volt együtt, a milyent nem mindenkor lehet látni. Erre a mulatságra igazán rá lehet mondani, hogy a szó szoros értelmében fesztelen és kedélyes volt és a kik azon résztvettek, kedvük szerint ki is mulatták magukat és a legnagyobb megelégedéssel távoztak. Este fél 8 órakor volt a vacsora és a mikor végig nézett az ember azon a két — ez alkalomra deszkából készült — asztalon és látta a különféle izletesebb izletesebb pecsenyékét, a rengeteg sütemény és más egyéb élelmi czikkeket, csodálkozott azon, hogy vajjon miképp lehetett annyi eledelt összehordani. Vacsora után újból kezdetét vette a táncz és egészen reggelig legnagyobb kitarással folyt az. — A mulatság rendezői teljesen meg lehetnek elégedve az eredményről.

— A holt napi ünnepély. Mult számunkban már jelleztük, hogy holnap, a málezai bucsu alkalmából a fürdőnél nagyszabású ünnepély tartatik. A program oly változatos és nagy élvezetet nyújtónak ígérkezik, hogy bizonyára senki sem fogja megbánni, ha résztvesz az ünnepélyen. A népművelést este tánczvizsgálat és tűzijáték követi. A midőn felhívjuk a szórakozni óhajtok figyelmét a mulatságra, megemlítjük, hogy külön meghívók nem lettek kibocsájtva és mindenki szívesen látatik.

— A kereskedőkhöz. A holt napi Szent István napi nemzeti ünnep alkalmából figyelmeztetjük az összes kereskedőket, hogy üzleteiket egész napon át tartoznak zárva tartatni. Annál is inkább jó lesz az erre vonatkozó rendelet ellen nem vétetni, mert az illetők szigorú büntetésben részesülnek.

— **A király születésnapja.** Dicsőségesen uralkodó Urunk Királyának születésnapja tegnap volt, a mikor is a helybeli templomokban hálaadó istentisztelet tartott. Résztvettek azon a helybeli összes hatóságok és testületek néhány tagjai.

— **A katonaság átvonulása.** Minden évben átvonul városunk és környékén a nagy hadgyakorlatok alkalmával a katonaság. Az idén a következő rendben fog megtörténni az átvonulás: a m. kir. munkácsi 11-ik honvéd gy. ezred körülbelül 60 főtiszt, 1 00 legény és 30 lóval szabad gyakorlatban N. Kaposról folyó évi augusztus 30-án Butka, Dabrónka, augusztus 31-én Hor, Tussa-Uj-falu, és Szeptember 1-én Baeszkó, Dargó; a m. kir. szatmári 12-ik honvéd gyalogezred ugyancsak azonos létszámmal Leleszről jöve, folyó évi augusztus 30-án Málca, Abara; augusztus 31-én Bánóc, Vásárhely és szeptember 1-én Gálszécs; a miskolczi 10-ik honvéd gyalogezred, ugyancsak azonos létszámmal augusztus 27-én Szerencs, továbbá a 78. honvéd gyalog dandár körülbelül 150 tiszt 3000 legény és 300 lóval szeptember 2-án Szécs-Polyánka, Gálszécs, Tarnóka, Kohány községekben fog egykezni, és végre a 39. gyalog hadosztály körülbelül 300 tiszt, 7000 legény és 700 lóval Ránk-Herlein irányából jöve, Varannónál szabadon gyakorolva, Girált irányában menetel. E szerint tehát összesen mintegy 15130 ember és 1060 ló vonul át e vidéken.

— **Feljelentett szolgabíró.** Van Málczán egy csendőrszervező, a kinek szenvedélye az, hogy nyakra-főre gyártja a feljelentéseket, ha kell, ha nem és terjeszti azokat be a helybeli fősolgabíró-sághoz. Miután Málczán majdnem minden ember fel volt jelentve és azt folytatni kellett, a passzív-nátus feljelentő kapta magát és feljelentette a szolgabíróját, vádolván azzal, hogy megsértette a csendőrségi intézményt. Erre aztán következett a szokott módon teljesítendő vizsgálat. A csendőrhadnagyi kiment Málczára és az őrszervező által bediktált tanukat kihallgatta, kik azonban a *gyengéd* figyelmeztetés daczára is megczáfolták az őrszervező állításait. Hogy azonban közönségünk tájékozva legyen ezen feljelentés előzményéről, megemlítjük, hogy az őrszervező minden alapos indok nélkül, a málczai fürdővendéglőtől elkobozta a boros üvegeket azon a czímen, hogy azok kisebbek a törvényes üvegeknél, mely eljárása ellen jelentést tettek a helybeli fősolgabíróságnál, honnét *Jelenek* Gyula szolgabíró Málczára ment az ügy megvizsgálása végett és ahol meggyőződve az őrszervező helytelen eljárásáról, nem épen hízogó szavakkal figyelmeztette őt a hasonló események elkövetésére. Miután a rendre utasítás többek előtt történt és miután ezt restelte az őrszervező, megtette a jelzett feljelentést a szolgabíró ellen, a mi miatt persze nyugodtan alszik.

— **Esküvők.** Kedden tartotta esküvőjét városunk két fiatal ügyvédje: Dr. *Fuchs* Ignác és dr. *Kállai* József, az előbbeni B. Keresztúron, az utóbbit pedig Nagy-Mihályon.

— **Tűz.** Városunk lakossága még alig ócsudott fel abból az ijedelemből, melybe a július 12-iki tűz miatt esett, és máris új remület volt hétfőn 12 órakor, amikor ugyancsak az alsó-utczán tűz keletkezett és égés elvagy 5-6 épület. A tűz keletkezett és égés csúcsjében keletkezett és az özv. *Imri* György, valamint *Kato* Mihálynak és *Marczin* Andrásnak háza és *Sabak* Mihály istállója. Ezuttal is volt meg lehetős szél, de szerencsére megállt az és könnyű lehetett a pusztító tüzet lokalizálni.

— **A mértékhiitelesítő hivatalból.** A helybeli mértékhiitelesítő hivatalba beállított a napokban egy sztrajnyáni parasztember és hosszu bevezetés után arra kérte a mértékhiitelesítőt, hogy legyen szíves őt megmérni. Tekintve, hogy egy embernek a megmérés nem is fáradság, szívesen teljesítették a kérelmet. A mérés után illendően megkérdezte a paraszt, hogy mivel tartozik, és nagy volt öröme, a mikor megmondták neki, hogy csak szíveségből mérték meg. Hanem a mértékhiitelesítő még is csak faggatni kezdte, hogy hát miért mérte meg magát, mire a paraszt nagy fontoskodással elmondja, hogy hát kérem egy kis buzát akarok eladni az egyik helybeli gabonakereskedőnek és mielőtt a buzám ráraknám az ő mészájára, ott is megmértem magamat és ha annyit nyomok ott is, mint itt, úgy nyugodtan adom el neki buzám, mert tudom, hogy jó a mészája.

— **Roskovics János báró.** Királyi járásbíróként két némely fővárosi napilap megette bárónak. Ugyan is közölték a most folyó autonómiai szavazatok eredményét és a hol a név említett fel: *Roskovics János* báró, az „i” helyett „á”-t tettek és a bíróból *báró* lett. A járásbíró, a ki egyáltalán nem tudott szavazati egy napi bárói rangra történi emeltetéséről, a barátai közül számon üdvözölték tréfából.

— **Ellenőrzési szemlék.** Az idej ellenőrzési szemlék a következő napokon lesznek megartva: a közös hadsergebéliek okt. 17. 18. és 19-én, a népfölkelők okt. 25. és 26-án Nagy-Mihályon; a Málczán a népfölkelők ellenőrzési szemle okt. 22. és 23-án lesz.

— **Bucusu.** F. hó 15-én Papinán nagy bucusu volt, amikor is az igaz hívők nem csak egy Istennek áldoztak, hanem Bachus istenének is *Durcsinszky* László körjegyző házában, ahol a legszűkebb családi körben is ötvenen voltak. Czigány zene, jó bor és szép leány mellett, virradtig mulattak a bucusuzók.

— **Zsebmetszők.** A homonnai rendőrség e hó 15-én három zsebmetszőt csípett el, még mesterségüknek megkezdése előtt és szolgáltatta át az illetékes hatóságoknak, kik közül az egyik, már ismert alak volt.

— **Előmunkálati engedély.** A kereskedelmi miniszter *Pittoni* Miksa lovagnak Mező-Laboreztől Kapiug vezetendő helyiérdekű vasút építésére az előmunkálati engedélyt egy évi időtartamra eladta.

— **Leégett falu.** Garany község e hó 13-án földig leégett. Százharminckét ház a melléképületek és a behordott élet mind a lángok martalékává lett, úgy, hogy a falu lakossága egy rövid napon koldusbotra jutott. A kár meghaladja a 100.000 forintot.

— **A munkácsi vár átadása.** A híres munkácsi vár sorsa felett az igazságügyi miniszterium végleg döntött. Az ott elhelyezett fegyvereknek más letartóztatási intézetbe leendő elszállítását elrendelvé, — a várat és a tartozékait a pénzügyi kincstárnak engedte át további kezelés végett. — Az átadás átvétel f. é. augusztus 10-én eszközöltetett. — Hogy a pénzügyi kincstár a várat és a tartozékait miként fogja értékesíteni, e tekintetben végleges döntés még nincs.

— **Aratási idők.** Nem lesz érdektelen elmondani, hogy a föld egyes részein mikor reng a kalász és mikor élesztik a kaszákat. Január havában aratnak Ausztráliában, Újzelandban, Chili legtöbb részeiben és az argentinai köztársaság némely vidékén. Februárban Keletindianában aratnak. Márciusban Mexikóban, Április hóban Egyiptomban, Perzsiában és Szíriában. Májusban Kisázsia északi részén, China, Japán, Tunis, Algírja és Marokkó földein, Júniusban arat Kaliforniában. Spanyol, Portugál, Olasz- és Görögország. Nemkülönb aratnak Sziciliában és Franciaország néhány déli kerületében. Juliusban Franciaországban többi részeiben. Ausztria-Magyarországban, az amerikai Egyesült Államok déli tartományjaiban. Agusztusban aratnak Németországban, Belgiumban, Németalföldön, Dániában, és az Egyesült-Államok többi részeiben. Szeptemberben Skót- és Svédországban Norvégiában, Kanadában és Oroszországban, meg a legészakibb vidékeken, a hol még aratásról szó lehet. Októberben Finnországban és Oroszország, Novgorod, Olonez, Arhangelszk kormánykerületében. Tehát éppen csak november és december hónapokban nem aratnak sehol.

— **Az albirói állás.** A helybeli kir. járásbírósnál üresedésben levő kir. albirói állásra 17 pályázat érkezett be. Itt említhjük meg, hogy az ugyancsak üresedésben levő királyhalmeczi albirói állásra pedig 13-án pályáztak.

— **Autonómiai szavazás.** Márk-Csemernye és Ormezőközségök gör. kath. hívei is szavaztak már az autonómiai kongresszusra küldendő képviselő választása ügyében. A két község kivétel nélkül *Roskovics* János kir. járásbíróra szavazott, kinek magválasztása teljesen bizonyos.

— **A szinészek** Homonnáról már eltávoztak, hol különösen az utóbbi napokban egyáltalán nem pártolták őket. Mint értesülünk, a társulat Gálszécsen próbál szerencsét.

— **Vásárok.** A kereskedelmi miniszter f. évi július hó 10-én kelt 38246. sz. rendeletével megengedte, hogy Ungvár r. t. városban f. évi szeptember hó 27-28-ára eső országos vásárok ez évben kivételesen október 4-5-én tartassanak meg. — F. é. június hó 29-én kelt 41681. számú rendeletével pedig megengedte, hogy a Zemplén vármegye területéhez tartozó Tálva községben a f. é. október hó 19-re eső országos vásár ez éven kivételesen f. é. október 14-én, továbbá az 1898 évi január hó 22-re eső vásár kivételesen 1898 évi január 20-án tartassék meg.

Felhívás

Nagy-Mihály önkéntes tűzoltóhoz.

Mély sajnálattal hozom tudomásukra, hogy mai napon az egyetből kilépek s főparancsnoki állásomról végleg lemondva, felkértem a mai napon a fősolgabíróságot, miszerint az ismételt tüzesetek alkalmával tapasztalt fejtelenség megszüntetése céljából a helybeli tűzörséget *hiatalból* rendezze, s minden itteni birtokost bírság terhével tüzoltásra kötelezzem.

Felhívom tehát az önkéntes tüzoltó egylet tagjait, hogy a város tulajdonát képező tüzoltó fel-szerelvényeket 8 napon belül a városházán lete-

gyék, s egyszersmind azok, kik *díjazásért* tüzoltásra vállalkozni hajlandók, ugyanott magokat előjegyeztessék.

Nagy-Mihály 1897. aug. 18.

Üdvözlettel

Sulyovszky István.

Alkalmunk volt olvasni az állásáról lemondott főparancsnok azon beadványát, melyet ez ügyben a fősolgabírósághoz intézett és a melyben kellő körültekintéssel és a helyi viszonyoknak mindenben teljesen megfelelő módon jelöli meg az eszközöket, melyeket alkalmazandónak vél a tüzoltási tekintetben meghonosítani. Ezt a beadványt lapunk jövő számában egész terjedelmében közölni fogjuk; meg nem állhatjuk azonban, hogy ezuttal emlékeztetbe ne hozzuk a mult évi szeptember hó 16-án történt tüzesetet, a mikor élesen kikeltünk tüzoltóink éhletelensége miatt és a mikor a tüzoltók ezt a támadást annyira zokon vették, hogy sajgóperrel is fenyegették lapunkat. A tüzoltó-testületre akkor mondott véleményünket most maga a főparancsnok is megerősíti és daczára, hogy ez a megerősítés egy év után következett be, mégis fényesen elégtétel nekünk és igazolja, hogy lapunk nem szokott üres szalmát csépelni.

Szerk.

CSARNOK.

Ki a legbűnösebb?

Irtá: *Lauka* Gustáv.

— Két-három hétig.
— Bizonyos vagy benne, hogy nyerni fogsz?
— Legkevesebb öt-hatezer forintot. Már ve-vőm is van, ki azonnal készpénzzel fizet.
— Akkor vásárolj még egyszer annyit s társul fogadj engem is.
— Antal furcsán mosolygott, de hirtelen meg-jegyzé:

— Mosolyognom kell, hogy te is a kupez-kodásra adod magadat.
— Miért ne, mikor munka, fáradság és ves-zélyeztetés nélkül egy pár ezer forintot zsebre rakhatok.

— Csak egy a bökkenő!
— Nincs elég pénzed?!
— Kettőnk részére 15,000 forintra volna szük-ségem.

Lajos mit se válaszolt, elment, visszajött s a 15,000 forintot az asztalra helyezte.

— Hozz tintát, tollat és papírost, hogy a kötelezvényt megírjam.

— Felesleges mi bizalommal voltunk mindig egymás iránt.

— Antal erre elfordult, hogy észrevétlenül haraphasson ajkaiba.

— Az indulás perze megérkezett.

A férj előbb nejt, azután gyermekeit érzé-kenyen megcsokolta.

Ez volt az első elválás, hogy Mariska is köny-nyezett.

— Lajos, légy hü öre a nőnek és gyerme-keinek.

— Nyugodt lehetsz, oly lelkiismeretesen fo-gok felettök örködni, mintha csak az enyémekek lennének.

— Antal még egyszer megölelte Mariskát, aztán szekérre ült s elhajtott.

— Istenem! úgy érzem, mintha örökre vál-tunk volna.

— Az ördögbe! Azt nem szeretném, nem a borsó, hanem Antal barátom s a tizenötezer forint miatt.

Mariska még soká könnyezett.

VII.

Valamint Antal Mariskáról és Lajosról, ugy Mariska és Lajos is gyakrabban megemlékeztek Antaltól. Az érzés ezen sajtásáig azonban külön-böző indokok és fogalmak vezérelték, Mariska ta-lán lelkiismeretének furdalásai nyomán nem jót sejtett, Lajos ellenben várta nem csak barátját, hanem a borsót és nyereséget is.

— Lajos! te igen nagy összeg pénz köles-özöttél férjemnek.

— Egy krajczárral sem többet, mint a meny-nyit kért, különben pár ezer mérő borsót nem le-het pár száz forintot megvásárolni.

— Igy hát a nyereség is jelentős lesz?

— Csaknem fele a befektetett összegnek.

— Hidd el, annyira aggodalmasan várom sze-gény Antalomat, mintha mindig őt szerettem volna.

Nem csodálom. Antal igen kedves és szere-treméltó ember.

— Kissé közömbös és hideg volt irányomban.

— Természete.

— Igaz! Sohase tudott udvarolni és hizelegni.

Kassáról levél érkezett Antaltól, Lajosnak volt ezimezve, s röviden csak annyit tartalmazott:

— Mernőki diplomámatt honn feledek; a kassai püspökség nagyobb mernőki munkálatot szándékszik végrehajtani uradalmaiban, lehet, hogy vállalkozom

amidőn szükségem leend oklevelemre. Iróasztalom fiókját nyitva hagytam, abban megtalálható."

Lajos és Mariska együtt mentek a diplomáért.
 — Különös! Ugyane fiókban tartotta ékszerreit is; mint látszik, azokat mind elvitte magával.
 — Az üzlet emberei szeretnek társaik előtt fényesen megjelenni.
 — Soha sem láttam őt felkészerezve.
 — En sem; de bizonyosan látták azok kikkell üzérkedett.
 — Hogy juthatott eszébe a mérnöki vállalkozás. Emlékezhetsél, hogy úgy nyilatkozott, hogy végkép felhagy a mérnökséggel.
 — Ki tudja mily nagy hasznot remél a vállalatból!

Lajos! Lajos! nekem borzasztó sejtelmek vannak!

— Gyermekek! most már nyugodt lehetsz; nyolcz kilencz évvel ezelőtt . . .

— Talán akkor kevésbé szomorított volna . . .

— Most pedig már ő késett el . . .

— Az Antal által a visszatérésre kiszabott időből három nap híján, három hét telt el.

— Lajos napról-napra kedélyesebb, Mariska napról-napra szomorubb lett.

— Amiről annyi időn át csak ritkán gondolkozott, férje iránti csalótságáról, most nyugtalanítá.

A nyárnak egy enyhén kedves s fellegtelelenül szép napja köszöntött be.

Lajos, hogy imádottja levertségét eloszlassa, rávette, hogy a szőlőbe sétáljanak. Egyedül kettesként lépdelték azon az uton, amelyen Antal számtalanszor kísértelt a Donát kápolnájához.

Mariska még szótlanabbá lett, mint volt az előtt.

— Édesem! te nem szeretsz többé, vagy meguntál engemet!? szólt Lajos, hangjában némi szemrehányással.

— Háládatlan! hogy állíthatz vagy kérdezhetsz egy olyan nő előtt, hogy olyan nővel ilyesmit, ki nekéd üdvösséget s nyugalmat feláldozta!

— Lásd, Lajos! férjem, irányomban mindig figyelmes, gyengéd és előzékeny volt, családjá iránti kötelességeit mindig pontosan teljesítette, és én . . .

— Te soha se szeretted . . .

— De hűséget esküdtem neki és megcsaltam.

— Nem szeretted-e egyedül engemet?

— Igaz! de az még súlyosbítja bűncímet.

— En el nem vehetek . . .

— Ez nem jogosított fel arra, hogy esküszegesen vásároljam meg társadalmi reputációm.

— Oh, én érzem, lelkiismeretem sugja, hogy iszonyuan fogok bűnhődni.

— Esküszöm, hogy osztozni fogok örömedben és fájdalomidban, történjék bármi, számíthatz reám mindörökké.

— Köszönöm. Valami azt sugja, rövid időn emlékeztetnem kell büntársaimat ígéretére. Lajos! nagyon szépen kérlek, térjünk vissza . . .

— Miért? Mi bánt? Mi sejtelen gyötör!?

— Minden és semmi. Férjemtől levél vár odahaza.

— Gyermekek! már babonás is kezdés lenni?

— Lajosom? Esedezem, térjünk vissza; ily kedélyhangulatban megromtanám szórakozásunkat.

— Te eszedek, én engedek. Meglásd csak, odahaza mily neveltséges alakban fog feltűnni gyöttrő aggodalmad és babonáságod.

Az utban visszafelé sem Mariska, sem Lajos nem beszéltek. Amint odahaza a ház udvarának közepére értek, a legnagyobb leányka mosolyogva és örömtől ragyogó arccal szaladt elük.

— Anyácskám, levél apácskától!

Az anya inkább kiragadta, mint kivette a levelet leánya kezéből. Amint a feladási helyet megpillantá, halálsápadt lett, s a levelet átnyújtá Lajosnak.

— Kérlek, nézd a levél feladási helyét.

Lajos sem minden megindulás nélkül olvasta e szót: „Hamburg.”

Mihogy a levél neki volt címezve, felbontotta; amint olvasni kezdte, arcszíne időről-időre változott, majd halvány lett, majd piros, végre megnyugvást színel, s átnyújtá levelet Mariskának.

A levélben csak ennyi állott:

„Kedves barátom! Mire soraimat olvasod, New-Yorkban leszek, hozzátok soha többé vissza nem térendő. Jól tudom, mindannyian fájdalmat érezünk ez örök válás miatt. Téged vigasztaljon Mariska és . . . Mariskát te . . . és . . . engem vigasztalni fog a tizenötezer forint. Kiesiny díj egy eljátszott, igazabban elrabolt életboldogságért. Hogy családnak nem fog megaláztatást és szükségét szenvedni, arról biztosítanak szíved és erszényed.

Mariskát tisztelem, gyermekeit csókolom.

Igaz barátod s tiz éven át bolondod: Antal

Amint Mariska a levelet elolvasta, ájultan hullott Lajos karjai közé.

— Nagy ég! Tizenötezer forintért ennyi áldás! mit csináljak én ennyi lélekkel?!

— Lajos! . . . Lajosom! . . . kiáltá Mariska feleszmélve.

— Nyugodjál meg édesem. Én biztosítalak, hogy nem szököm Amerikába.

— De nem fogsz-e elhagyni?!

— S . . . o . . . h . . . a!

(Vége.)

Szerkesztői posta.

Titkos munkatársnő. (Helyben.) Ha már szíves volt vasárnapi találkozásunk alkalmával inkognitóját elárulni, kérjük, szerencsétlenül bennünket minél gyakrabban szellemes és becses dolgozataival.

O. T. (Ubrész.) Közbejött akadályok miatt félre kellett tennünk a hétről. A jövő számban azonban okvetlen jön.

Ifj. Jávör. (Homonna.) A fenntartott helyet, miután kedd estig nem vettük kézhez a jelzett cikket, be kellett töltenünk. Az önálló közleményeket mindig előbb kell beküldeni, mint az apró tudósításokat.

H. M. (Vinkoveze.) Levelet átadtuk a kiadóhivatalnak, ha csak lehetséges, kérése teljesítve lesz.

Óvakodjunk a néktől. Bizony mi nem óvakodunk és épen azért ily című közleményét félre kellett tennünk.

Sz. E. (Zemplén.) Ön már több ízben írt nekünk, hogy tiszteletpéldányát hol ide, hol pedig oda küldjük, de soha egy sort nem ír. Engedjen meg kéröm, de mi nem azért vagyunk, hogy potya-tiszteletpéldányokat küldögessünk. Tessék írni, akkor kap lapot is, különben pedig nem.

Laptársainknak. Felkérjük laptársainkat, hogy a cserépéldányokat küldjék rendszeren, ne úgy mint némelyik, hogy 5-6 hétben küld egyszer.

Felölös szerkesztő: Gál Vilmos.

Kiadó-tulajdonos: Landesman B.

236. szám.

vgh. 1897.

Árverési hirdetés.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102 §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a Budapesti V. kerület kir. járásbíróság 1897. évi 93986 polg. számú végzése következtében Kármán Bertalan budapesti ügyvéd javára Gécz István ügyvéd homonnai lakos ellen, 21 ft 35 kr s jár. erejéig 1897. évi június hó 15-én fogantatott kielégítési végrehajtás után lefoglalt, és 350 ft-ra becsült 2 darab ló és egy hűtő kocsiából álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a homonnai kir. járásbíróság 5166/97. sz. végzése folytán 21 ft 35 kr. tökélettel, ennek 1893. évi deczemb. hó 22 napjától járó 5% kamatai és eddig összesen 16 ft 30 krban bíróság már megállapított költségek erejéig Homonnán végrehajtást szenvedő lakásán leendő esküztől 4 óráig határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adtni.

Kelt Homonnán, 1897. évi augusztus hó 13. napján.

Tomory Antal,
kir. bírósági végrehajtó.

ELSŐ MAGYAR GAZDASÁGI GÉPGYÁR
RÉSZÉNY-TÁRSULAT BUDAPESTEN.

GŐZCSÉPLŐINK

a tökéletesség legmagasabb fokán állanak.

Magyarország legnagyobb és egyedüli

gazdasági gépgyára,

mely a gazdálkodáshoz szükséges összes gazdasági gépeket gyártja. 7

Részletes árjegyzékkel és szakbavágó felvilágosítással szívesen szolgálunk díjmentesen. Minden hozzánk intézett kérdézősködére készséggel adunk kimerítő és felvilágosító választ.

Felsőmagyarország vezérképviselője:

KLEIN MIKSA

Nagy-Mihályon Barnai-szálloda 2. szám.

KASSAI KORONA-SÖR.

Van szerencsém a n. é. közönség szíves tudomására adni, miszerint ujonnan berendezett Sörccsarnok és kerti mulató helyemben f. évi augusztus hó 1-étől kezdve

- 1 pohár kassai korona-sör 4 kr.
- 1 korsó " " " 8 kr.
- 1 liter " " " 14 kr.
- 1 üveg " " " 12 kr.

Hideg és meleg ételek a nap minden szakában kaphatók.

Tisztelettel

Hönig Herman.

Keil-lakk

(Glasur)

legkitünőbb mázólo-szer puha padló számára.

1 nagy palaczk ára 1 ft 40 kr. — 1 kis palaczk ára 70 kr.

Viasz-kenőcs

legjobb és legegyszerűbb beeresztő szer képmény padló számára. 1 köcsög ára 60 kr.

Arany-fénymáz

képek stb. bearanyozására 1 kis palaczk ára 20 kr.

Fehér „Glasur“ fénymáz

legjobb szer mosó-asztalok, ajtók, ablakdeszkák stb ujonnan befestésére.

1 kis doboz ára 45 kr. — 1 nagy doboz ára 75 kr.

Mindenkor kaphatók:

GLÜCK MÓR cégnél NAGY-MIHÁLY.

Van szerencsém a n. é. közönség szíves tudomására adni, miszerint a több év óta üzemben lévő

NAGYMIHÁLYI SÖRFÖZDE ÉS MALÁTAGYÁR

jó hírnevét megalapítva, az újkor igényeinek megfelelő átalakításokkal és géberendezésekkel tovább működve, a n. é. közönség által megkedvelt

ászk-, márcziusi- és dupla márcziusi

hordó-, valamint palaczkcsörét,

minden tekintetben megfelelő alakban és minőségben, a t. sörfogyasztó közönség és t. vendéglős urak szíves figyelmébe ajánlja.

A sörfőzde a reá vonatkozó helyi viszonyokat előnyösen felhasználva, azon kellemes helyzetben van, miszerint az irányában támasztott legkényesebb igényeknek is teljes mértékben képes megfelelni, s így a hasonnemű vállalatok versengését városunk- és vidéke területén bizvást felveheti azon reményt táplálván, hogy pontos és lelkiismeretes kiszolgálás által az egész körzetben gyártmányaival a piacot a maga részére biztosítja.

Eddigi tapasztalataink azt bizonyítják, hogy a t. vevőközönség sikeres működésünket egész készletszükségletének nálunk történendő fedezésével támogatja, s ezt továbbra is kérve, vagyunk

tisztelettel

11 Nagymihályi sörfőzde és malátagyár.